

Fra: leonvaleur@stofanet.dk [mailto:leonvaleur@stofanet.dk]
Sendt: 2. maj 2009 11:38

Leon Valeur
Augustvej 5
8210 Århus V
leonvaleur@stofanet.dk

En sag er gået i hårdknude p.g.a. konfliktende regelsæt. Jeg håber, at I vil løse den gordiske knude, som jeg forelægger jer her. Jeg håber også, at I vil anerkende anmodningen som en hastesag, når I har læst redegørelsen.

Konkret drejer det sig om, at Socialcenter For Voksne i Århus nægter at hjælpe en hjerneskadet pige med svære traumer, hvis hun ikke skriver under på at socialcentret må indhente oplysninger hos hendes læge m.m., og pigen blokerer fordi hun føler sig udsat for afpresning.

Pigens reaktion er forståelig. Når man kender hendes baggrund. Hun blev påkørt af en bil som 14årig, mens hun cyklede rundt med aviser, hvorved hun blev slynget op på bilen, og ramte forruden med hovedet, så hårdt at forruden splintredes. Hun blev afhentet af Falck og kørt til Århus Sygehus, men blev udskrevet kun halvanden time senere, uden at være blevet andet end overfladisk undersøgt. Der er dog ingen tvivl om, at pigen pådrog sig en alvorlig hjerneskade, for efter ulykken mistede hendes liv enhver kontinuitet og struktur. Uddannelsesforløb og arbejdsforhold blev afbrudt efter kort tid og nederlag, og bedre er det ikke gået med pigens tre forhold til voldelige og alkoholiserede mænd. Ulykkeligvis hindrede dette ikke, at pigen har fem - 5! - tvangsfjernede børn fra de tre forhold, og pigen forstår ikke tvangsfjernelserne, fordi hun er hjerneskadet. Hun har blot siddet ved utallige retsmøder, hvor hun har troet at hun kunne få børnene tilbage, og er blevet ked af det, når der er blevet læst op af journaler der beskriver hende som debil, jeg-svag, umoden etc., etc. Journaler, som Socialcenter For Voksne nu kræver lov til at læse, før de overhovedet har fået kontakt med pigen. Kan I godt forstå at pigen føler sig rådvild med hensyn til at afgive den krævede tilladelse?

Jeg vil nævne nogle få træk mere af denne ulykkelige historie. Kort efter, at pigen blev gift med sin tredje mand, blev han bortvist fra en familieinstitution på grund af druk og voldsomhed over for et af pigens børn. Pigen havde på det tidspunkt 3 børn, og manden havde 4 børn fra foregående forhold. Alligevel tog ingen hånd om tingene, så halvandet år senere fødte pigen sit 4. barn. Som blev tvangsfjernet ved fødslen. Pigen reagerede naturligvis på, at hendes liv blev mere og mere mareridtsagtigt, og det resulterede i en retspsykiatrisk rapport, som fastslog at pigen havde hårdt brug for socialpædagogisk og psykiatrisk bistand, men intet skete - og kun en måned efter, at denne rapport forelå, blev pigen gravid for femte gang. Selv om hun kort tid efter også blev skilt fra den omtalte mand. Hun fødte barnet hjemme i sin 1-værelses lejlighed, og blev derefter overført til Skejby Sygehus, hvor barnet blev tvangsfjernet, præcis 8 timer efter fødslen.

Pigen er i dag 33 år, og er blevet tildelt førtidspension, og status er, at hun er blevet væsentligt dårligere fungerende efter den femte, dybt traumatiserende tvangsfjernelse. Pigen får hyppige angstanfald, og kan derfor ikke være alene, men klæber til sin mor og søster, og pigen begyndte sidste år også at få raserianfald, og at overfalde sin mor og søster med slag og spark. Både mor'en og søsteren har været på skadestuen, og efterfølgende på krisecenter for voldsramte kvinder, og søsteren har simpelthen ikke været i sit hjem de sidste tre måneder. Både mor'en og søsteren har

anmeldt pigen til politiet, flere gange, men indvilliget i at der ikke rejses sigtelse på grund af sagens omstændigheder.

Mor'en har desperat søgt det offentlige om hjælp i mange år, men har intet fået ud af det, og derfor kontaktede mor'en mig, i august sidste år. Det tog mig lang tid at finde frem til Socialcenter For Voksne, fordi ingen sagsbehandlere eller familierådgivere i Århus har det fjerneste overblik over noget som helst, men medio december 2008 afleverede jeg en skriftlig ansøgning om hjælp til pigen, skrevet sammen med Viggo Jonassen og vedlagt en fuldmagt fra pigen. Viggo Jonassen er tidligere lektor ved Den Sociale Højskole, og rådgiver for landsforeningen for hjerneskadede, samt formand for Århus Kommunes Sociale Brugernævn.

Vi hørte intet fra socialcentret, så jeg ringede til centerlederen i slutningen af januar, og han havde på det tidspunkt intet hørt om sagen. Men han kiggede så på den, og underkendte at jeg frarådede socialcentret at kontakte pigen direkte, fordi hun ingen tillid har tilbage, hverken til sig eller andre mennesker, men i særdeleshed ikke til offentlige myndigheder. Så socialcentret ringede til pigen, og fik hende til at sige, at det udelukkende var min idé, at hun skulle søge hjælp. Eftersom pigen er så sårbar, at hun altid giver andre skylden for alt, lige til det tøj, hun har på, så er det ikke specielt imponerende at få hende til at fyre sådan noget af, men den totalt uduelige, inkompetente og udbrændte sagsbehandler var kun glad for at kunne slippe for at skulle ta sig af sagen. Der blev dog aftalt et møde, d. 10.2.09, hvor pigen kun ville deltage på betingelse af, at både hendes mor og jeg også deltog, og det gjorde vi så. Sagsbehandleren lagde ud med at få pigen til at sige igen, at det var min idé at hun skulle søge hjælp, og sagsbehandleren tog ingen notits af, at pigen ikke protesterede, da jeg påstod det modsatte. Jeg må sige, at jeg sjældent har mødt et menneske med så totalt fravær af kontaktfærdigheder, som den pågældende sagsbehandler, og det faldt derfor ikke i god jord, at sagsbehandleren så begyndte at stille pigen intime spørgsmål. Helt galt gik det, da sagsbehandleren spurgte pigen hvor hun havde sovet om natten, for pigen ville ikke sidde og fortælle en vildtfremmed at hun havde overnattet hos sin mor på grund af angstanfaldene. Så pigen løj, og sagde at hun havde sovet hjemme hos sig selv, og fordi pigen er så retskaffen, at hun normalt aldrig lyver, så følte hun så dårligt ved situationen, at hun efterfølgende rejste sig op og gik.

Jeg havde på forhånd, på grund af socialcentrets underkendelse af min ekspertise som uddannet socialpædagog, advaret socialcentret om at jeg ville klage over dem, hvis de fuckede tingene op, så jeg tøvede ikke længe med at klage til rådmanden for Magistraten For Sociale Forhold Og Beskæftigelse. Som meldte tilbage, at jeg ikke kunne klage, fordi socialcentret mente at pigens fuldmagt var tilbagekaldt, i og med at hun ikke ønskede hjælp.

Heldigvis har min hjemmeside på under et år opnået 10.500 læsere, så jeg kan få afløb for min harme over disse savlende provinsidioter. Men I kan altså nå at ændre slutningen.

Tingenes tilstand er selvfølgelig blevet forværret af at pigen igen igen har følt sig svigtet, og jeg har også været med pigen på både skadestuen og hos politiet, når hendes mor er blevet nødt til at forsvare sig. Men jeg føler det direkte frustrerende, at jeg nu har brugt mindst 700 arbejdstimer og 20.000 kr på at hjælpe pigen og hendes familie, og samtidig betaler skat til aflønning af det totalt værdiløse personale på Socialcenter For Voksne.

Jeg havde imidlertid ikke andet valg end at føre pigen frem til igen at ønske hjælp, og klog af skade, satsede jeg denne gang på at pigen SELV skulle skrive en ansøgning, og be myndighederne kontakte HENDE. Det lykkedes også for 3 uger siden.

Men foreløbigt er der altså kun sket det, at pigen i mandags fik et brev fra den sagsbehandler, som pigen i februar besluttede sig for aldrig at ville se for sine øjne mere, med krav om, at pigen skriver under på at Socialcenter For Voksne må indhente oplysninger hos pigens læge m.m..

Jeg må be jer gøre et af to. Enten at lave en tilføjelse i registerloven om, at journaler m.m. frigives når en person selv søger hjælp hos det offentlige, eller at udspecificere, at ingen myndighed kan FORLANGE at få adgang til andre myndigheders materiale. Jeg ville vælge den første løsning, hvis jeg skulle træffe valget.

Jeg kan tilføje, at det er grotesk at skulle ulejlige jer, fordi det her udelukkende handler om topmålet talentløshed hos de omtalte myndigheder. De kunne ha gjort titusind andre ting, i stedet for at skabe en gordisk knude. Men behøver ikke nogen lægejournal for at hjælpe en hjerneskadet med at få styr på hendes papirer, og lære hende at bruge hendes mobiltelefon, og at finde nye sange til hendes Ipod, og hvad en hjerneskadet ellers har problemer med, som alle andre tager det som en selvfølge at kunne finde ud af, og hvis man havde startet med at gi pigen en sådan praktisk hjælp, så man havde lært hende at kende, så havde der intet problem været i at be hende om tilladelse til at se lægejournal m.m. Jeg gav endda socialcentret et andet konkret forslag, som handler om, at kongevejen til at få kontakt med pigen, går gennem hendes børn. Hun har kun kontakt med den næstældste, måske fordi hun havde ham hos sig i 3 år før han blev tvangsfjernet, og p.t. må hun kun være sammen med ham på selve den miniinstitution, hvor han bor. Det er hun meget ked af, så det var oplagt for socialcentret at samarbejde med pigens familierådgiver, om at pigen kunne ta på udflugt med drengen, hvis de blev fulgt af en medarbejder fra socialcentret.

De sociale myndigheders helt ufattelige inkompetence kan I desværre ikke gøre noget ved, men jeg håber at I vil løse op for den gordiske knude, som nu truer med at få denne 20 år lange tragedie til at fortsætte uendeligt.

M.v.h. Leon Valeur